

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } 'Ετησ. Δο. 4
 } 'Εξωτ. > 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

Τ Ο Τ Ε Υ Χ Ο Σ

Αί Συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1 Δεβρίου ἢ τὴν 1 Ἰουνίου ε. ε.

ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 5

1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Ὁδὸς Νίκης 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ !

Καθ' ἣν στιγμήν τὸ φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστικόν δεινόν, φοικτόν, ἀποτροπισθικόν ἄγγελμα παραδίδει τὰς δυνάμεις μας, τὰς σκέψεις μας. Δολοφόνοι στυγιοὶ ἐκτίπησαν μετ' ὄπλα τὸν Μίγαν Ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος, τὸν Προέδρον τῆς Κυβερνήσεως, τὸν Ἐπίσημον Γενικὸν Ἀρχηγόν μας τὸν ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ. Σεῖς τὰ ἀγὰ τέκνα τῆς μεγαλυνθείσης Πατρίδος, σεῖς τῶν ὁποίων ἡ ἀθώα φωνὴ εἰσακουάζεται καλλίτερον παρὰ τοῦ Θεοῦ εὐχρηθῆτε ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναστροφῆς τῶν καὶ ἀποπλύνετε τὸ συντελεσθὲν αἴσχος γινόμενοι πολῖται ἄξιοι τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Μ γάλου μας Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἡγωνίσθη κυρίως διὰ Σᾶς, διὰ τὸ μέλλον σας, διὰ τὴν τιμὴν σας.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ὅλοι οἱ Ἕλληες πρόσκοποι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, θὰ ἐννοοῦν θεοβαίως τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς προσκοπικῆς συγκεντρώσεως τοῦ Λονδίνου, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν καὶ οἱ ἰδιαιτέρως πρόσκοποι μαζὺ μετὰ τοὺς προσκόπους τῶν ἄλλων Κρατῶν. Ἡ μεγάλη αὕτη σημασία ἐγκριτεῖται εἰς τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ τῶν πολιτισμένων Κρατῶν συνεκεντρώθησαν ἀναμεταξύ τους, ἀλληλοεδιδάχθησαν χίλια πράγματα ἀπὸ τὴν γνωριμίαν αὐτῆν, ἐξετεμνήθησαν ἀναμεταξύ των καὶ ἐξετέμνησαν καὶ ἐθαύμασαν τὰς προόδους ἄλλων μερῶν, τὰ ὁποῖα οἱ ξένοι πρόσκοποι ἀντιπροσώπευαν.

Καὶ ἡ ὠφέλεια ποὺ θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν μεγάλην προσκοπικὴν συγκέντρωσιν τοῦ Λονδίνου δὲ εἶναι μικρά, εἶναι μεγάλη, κοσμοεικὴ καὶ ἄς μὴ φαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Εἶναι ἀνυπολόγιστος ἡ ὠφέλεια ὅχι μόνον τῶν προσκόπων, ποὺ ἐδιδάχθησαν τόσα πράγματα, ποὺ εἶδαν ξένα μέρη, ποὺ ἐγνώρισαν συνομιλίκοις ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς γῆς καὶ ἐπίασαν φιλία μαζὺ τους — ἀλλὰ κυρίως μεγαλυτέρα εἶναι ἡ γενικὴ ὠφέλεια ποὺ προέρχεται καὶ θὰ προέλθῃ

ἀπὸ τέτοιαις συναντήσεσι τῆς διεθνούς προσκοπικῆς νεολαίας, ἡ ὠφέλεια τῆς Ἀνθρωπότητος.

Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸς λόγος αὐτὸς, εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη. Διότι ὅλη ἡ Ἀνθρωπότης, ὅλος ὁ κόσμος ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸν πύονδισμο τῆς διεθνούς Νεότητος. Ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης ποὺ γεννιέται στῆς ψυχῆς τῶν μικρῶν αὐτῶν προσκόπων. Διότι οἱ σημερινοὶ αὐτοὶ πρόσκοποι θὰ εἶναι οἱ αὐριανοὶ πολῖται εἰς τὰ διάφορα Κράτη, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ διαπρεπεῖς κληρικοί, οἱ πολιτικοί, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ πρωθυπουργοὶ τους. Ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ θὰ ἐγούν οἱ μελλοντικοὶ ἡγῆται τῶν Κρατῶν. Καὶ ἂν τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἔχουν ἡμερώσῃ τῆς ψυχῆς τους μετὰ τὴν γνωριμίαν πρὸς ὁμιλίκοις των τῶν ἄλλων λαῶν, ἂν ἔχουν λούσῃ τῆς ψυχούλης των στὰ νόματα τῆς γαπῆς καὶ τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ μέλλον τῆς Ἀνθρωπότητος ἀσφαλῶς ἔχει νὰ κερδίσῃ πολὺ ἀπὸ τὰ ὠραία αἰσθήματα τῆς διεθνούς Νεότητος.

Γι' αὐτὸ πρέπει οἱ Ἕλληες πρόσκοποι νὰ κατα-

λάβουν καλά ποιόν ύψιστοτάτην σημασίαν ἔχουν καὶ διεθνεί: προσκοπικαὶ συγκεντρώσεις καὶ νὰ μὴ λησμονοῦν ὅτι τὴν προσκοπικὴν συγκέντρωσιν τοῦ Λονδίνου θ' ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλαι εἰς ἄλλα Ἑυρωπαϊκά: πρωτευούσαι. Καὶ στὸς συγκεντρώσεις αὐτὰς θὰ πᾶνε καὶ ἄλλα προσκοπικὰ δίκτυα νὰ ἀντιπροσωπεύουν τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ξέρει σὲ ποιὸν

θὰ κέρσῃ ὁ κλῆρος καὶ ἡ μεγάλη τιμὴ, πρέπει ὅλοι νὰ εἶναι ἕτοιμοι καὶ ὅλοι νὰ εἶναι τέλειοι προσκοπαι, ἀκολουθοῦντες πιστὰ τὰ παραγγέλματα τοῦ Προσκοπιτοῦ, γιὰ νὰ μπόρῃτοῦν ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῆς τιμῆς ποὺ θὰ τοῦς γείνη καὶ τῆς καλῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβαν οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι, εἰς τὴν πρώτην διεθνήν συγκέντρωσιν. Ἄ. Ὑ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΑΣ ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Παρίσιοι, 1 Ἰουλίου 1920.

Ἡ ἑλληνικὴ Προσκοπικὴ Ὀμάς ἡ μεταβαίνουσα εἰς τὴν Διεθνήν συγκέντρωσιν τοῦ Λονδίνου ἀνεχώρησεν διὰ τῆς «Ἀνδρου» τῆς Ἑθνικῆς ἀεροπορίας, ἣτις, χάρις εἰς τὸν Γεν. Διευθυντὴν αὐτῆς κ. Λεων. Ἐμπεριόκον, ἔκαμε γενναίαν ἔκπτωσιν εἰς τοὺς ναύλους. Ἡ «Ἀνδρος» ἀπέπλευσε τὴν 2 1/2 μ. μ. τῆς Τετάρτης, 24 Ἰουνίου, καὶ ἀμέσως οἱ Πρόσκοποι ἐγκατεσιδήσαν εἰς τὸ πρωτοῖον ὑπόστρωμα τὸ ὁποῖον κατὰ μέγιστον μέρος εἶχε διατεθῆ χάριν αὐτῶν,

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὀμάδος κ. Ἀθαν. Λευκαδίτης καὶ ὁ ὑπαρχηγὸς κ. Ἡσαΐας Ἡσαΐα ἐζήτησαν νὰ συνδυάσουν τὴν ἐπιβεβλημένην εἰς Ὀμάδα τοιοῦτον ἔχουσιν προορισμόν, σκληραγωγίαν μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν ἀπλὴν εὐμάρειαν καὶ τοῦτο κατορθώθη κατὰ μέγα μέρος ἐξασφαλισθέντος ὑπνοῦ ἀσφαλὸς χάρις εἰς στρατιωτικὰ φορεῖα παραχωρηθέντα προθυμότατα ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀρχιτροῦ κ. Λυκοτόμαρου.

Ὁ θαυμασίος καιρὸς τῶν πρώτων δύο ἡμερῶν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Πρόσκοπους νὰ γνωρισθοῦν μετὰ ξύ τους, νὰ διασκεδάσουν, ν' ἀκούσουν μερικὰ ναυτικὰ μαθήματα ποὺ τοὺς ἔκαμα, νὰ πλύνουν τὸ κατὰστρωμα καὶ νὰ γυρίζουν ὄλην τὴν ἡμέρα ξυπόλητοι.

Ἐτρώγαν μὲ μεγάλην ὄρεξιν καὶ ἐκοιμῶντο λαμπρὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκτὸς ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς τῶν εἶχον συστήσει νὰ μένουν εἰς τὸ ὑπόστρωμα.

Τραγοῦδια, γυμνάσια σαλπικτῶν, μάθημα ἐθνικῶν ὕμνων, ὅλα ἔγιναν.

Τὴν νύκτα τῆς Πέμπτης περάσαμε τὸ στενὸ τῆς Μεσοήνης καὶ σηκώθησαν οἱ περισσότεροι νὰ θαυμάσουν τὸ ὄραϊο αὐτὸ θέαμα μὲ τὴν ἀνατέλλουσαν σελήνην. Μόνο τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς εἶχαμε λίγη θαλασσοταραχὴ, καὶ αὐτὸ καλὸ ὅμως, διότι ἔπρεπε οἱ Πρόσκοποι νὰ ἀντιληφθοῦν τί εἶνε τρικυμία. Βάστηξαν πολὺ καλὰ στὴ θάλασσα ἐκτὸς ὀλιγίστων οἱ ὁποῖοι «ἐτάϊσαν τὰ ψάρια».

Πρῶτ - πρῶτ, τὴν Κυριακὴ εἴμεθα στὴ Μασσαλία καὶ μόλις εἰς τὰς 10 1/2, περιμένοντες τὸν ἱατρὸ βγῆ-

καμε στὴν ξηρά. Οἱ Πρόσκοποι μὲ μεγάλη τάξιν καὶ ὁ καθένας κρατῶν τοὺς σάκκους τοῦ βγῆκαν στὸ Τελωνεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὴν εὐγένεια τοῦ Τελωνίου μπορέσαμε νὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ Σταθμὸ, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν κλητῆρα τοῦ Προξενείου. Ἡ θέα τοῦ θαυμασίου λιμένος τῆς Μασσαλίας καὶ τῆς κινήσεώς του ἐνθουσίασε τοὺς Πρόσκοπους καὶ δικαίως.

Πεζοὶ καὶ ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸ κάρρο μὲ τὰς ἀποσκευὰς φθάσαμε στὸ Σταθμὸ, εἰς τὸν κῆπο τοῦ ὁποῖου ξαπλώθησαν οἱ . . . ζαλισμένοι. Ἐκεῖ ἐξοσφάλισα καὶ ἄμαξαν III θέσεως, ὅλη δική μας, εἰς τὴν «Ταχειάν» τῶν Παρισίων τῆς 7 μ. μ.

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ «εἰδικὸς ἐνωμοτάρχας» ἐφώτισε κονοέρβες καὶ ἔφαγαν ὄλοι μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἀπὸ τὰ ὄραϊα δένδρα τοῦ Σταθμοῦ. Τὸ ἀπόγευμα οἱ περισσότεροι μὲ τὸν κ. Λευκαδίτη πῆγαν στὴν «Παναγιὰ τὴν Προστάτιδα», τὴν ὄραϊα αὐτὴ ἐκκλησιὰ τῆς Μασσαλίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ θέα εἶνε τόσον ὄραϊα καὶ στὶς 6 φορτώσαμε τοὺς σάκκους μας στὸ βαγόνι καὶ περιμέναμε τὴν ἀναχώρησιν ποὺ ἐγένετο ἀκριβῶς τὴν 7ην καὶ 10'. Ὅλοι κοιμήθησαν καλὰ καὶ μόνον ὁ Λευκαδίτης κ' ἐγὼ τραβηχτήκαμε καὶ ζαρώσαμε σὲ δύο γωνιὰς διὰ νὰ μὴ πιάνωμε πολὺ τόπο. Τὴν ἀπνία μας παρηγοροῦσε κ' ἡ ἰδέα ὅτι ὄλοι ἀναπαύονταν τοῦλάχιστον καλὰ.

Στὶς 4,45' π. μ. φθάσαμε στὸ Dijon. Εἶχαμε καιρὸ γιὰ ἓνα καλὸ νύμμο διότι μόλις στὶς 9 1/2 π. μ. ἤρθαν νὰ μᾶς πάρουν οἱ Πρόσκοποι τοῦ Dijon, οἱ ὁποῖοι ἀργὰ ἔλαβαν τὸ τηλ/μά μας. Πήγαμε στὴ Λέσχη τοὺς ποὺ τὴν εἶχαν ὄραϊα σιγουρισμένη. Μᾶς πῆγαν στὰ ἀνάκτορα τῶν Δουκῶν τῆς Βουργουνδίας, ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ πύργου τῶν ὁποίων εἶδομεν τὸ ὄραϊον πανόραμα τῆς πόλεως. Ἐπειτα εἶδαμε τὸ θαυμασίον Μουσεῖο, ποὺ κατέχει ὀλόκληρη πτέρυγα τῶν Ἀνακτόρων. Τὸ μεσημέρι ἐφάγαμε ὄλοι σ' ἓνα ξενοδοχεῖο καὶ τὸ ἀπόγευμα πῆγαμε εἰς τὸ ὄραϊότατον δάσος τοῦ Dijon ὅπου οἱ περισσότεροι . . . κοιμήθησαν στὴν σκιά ἐπὶ δύο ὄρας. Τὸ βράδυ ἐτοιμασθήκαμε νὰ κοιμηθοῦμε εἰς τὸ ὑπόστεγο τοῦ Σταθμοῦ καὶ

ἀφοῦ φάγαμε καὶ ἐτοιμάσθησαν ὠραῖα τὰ τοῦ ὕπνου πλαιγιάσαμε ὅλοι στὴ γραμμὴ διὰ νὰ ξυπνήσουμε εἰς τὰς τρεῖς τὸ πρωὶ διὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἄρχισε μία καταιγὶς σύντομη ἀλλὰ δυνατὴ καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ποῦ εἶχα πλαιγιάσει καὶ μόλις εἶχα κλείσει τὰ μάτια, πέφτει ἀπάνω μας ὄγκος νεροῦ ἀπὸ χιλασμένο μέρος τοῦ ὑποστέγου.

Περιγραφή τοῦ τι ἐπηκολούθησε εἶνε περιττὴ. Ἐγὼ καὶ πέντε Πρόσκοποι πήραμε τὰ...βρεμμένα μας καὶ πήγαμε νὰ περάσουμε τὴν νύχτα εἰς τὸ ἐσωτερικὸ πεζυδρόμιο τοῦ Σταθμοῦ ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ροχάλιζαν μακαριῶς.

Στὶς 3 1/4 ἔγερσις, φορτώσαμε τὰ πράγματα στὸ ἰδιαιτέρου βιγόνι κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἢ ταχεῖα Μασσαλίας - Παρισίων μᾶς παρέλιβε καὶ μᾶς ἔφερε στὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο εἴπαμε διάφορα μὲ τοὺς Προσκόπους καὶ τοὺς ἔδωκα μερικὲς πολύτιμες συμβουλές κ' ἀπαραίτητες τὲς ὁποῖες ἢ πείρα μοῦ ἐδίδαξε. Στὸ Παρίσι μᾶς περίμεναν ἀπὸ τὴν Πρεσβεία καὶ μᾶς πῆγαν σ' ἓνα οἰκοτροφεῖον—Pension—διὰ τρεῖς μέρες διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν οἱ Πρόσκοποι τὸ Παρίσι καὶ ἔπειτα θὰ πᾶμε στὸ Clouille. Τὰς ἐντυπώσεις των ἐκ τοῦ ταξιδίου καὶ τῶν Παρισίων θὰ σᾶς τὰς ποῦν οἱ ἴδιοι σὲ λίγο.

Κ. ΜΕΛΑΣ

Εἰς τὸ Παρίσι οἱ πρόσκοποι μας διήλθον θαυμάσια. Παρέμειναν τόσας ἡμέρας ὅσαι ἦσαν ἀρκεταὶ διὰ νὰ ἴδουν καὶ θαυμάσουν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπαραιτήτως ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθοῦν διερχόμενοι τῶν Παρισίων, καὶ τὸ ὁποῖον κατόρθωσαν ἐν σχετικῶς ἐλαχίστῳ χρόνῳ χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ καλοῦ φίλου τῶν Ἑλλήνων προσκόπων καθηγητοῦ κυρίου Guadet, ὁ ὁποῖος εὐγενῶς ἀνέλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ τὰ ἐν αὐτοῖς.

Κατόκησαν ὡς ξένοι τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Pension εἰς τὸ ὁποῖον ἔμειναν καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι.

Τὰς περισσοτέρας ἡμέρας τῆς ἐν Γαλλίᾳ διαμονῆς των διήλθον εἰς τὴν μεταξὺ Παρισίων καὶ Βερσαλλικῶν μεγάλην ἐπαυλιν τοῦ κ. Guadet, ἐν μεγάλῃ εὐρυχωρίᾳ εἰς τὰ πολλὰ αὐτῆς διαμερίσματα. Ἐκεῖθεν ἐπεσκέφθησαν τὰς Βερσαλλίας, εἰσῆρχοντο δὲ κάποτε καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ἐνῶ τὰς περισσοτέρας ὥρας τῆς ἡμέρας συνέζιζαν τὰς προσκοπικὰς των ἀσκήσεις.

Τὴν 11ην Ἰουλίου ἀνεχώρησαν ἐκ Παρισίων διὰ Λονδίνον, ὅπου ἔφθασαν τὴν Κυριακὴν, ἐν συνοδείᾳ ὀλοκλήρων προσκοπικῶν ὁμάδων Ἀγγλων αἱ ὁποῖαι ἐδεξιώθησαν αὐτοὺς εἰς τὸ New-haven.

Ἀπὸ τὸ New-haven ὠδηγήθησαν σιδηροδρομι-

κῶς εἰς πρώτην θέσιν καὶ ἐκ τοῦ σταθμοῦ δι' αὐτοκινήτων εἰς τὸ Στάδιον «Ὀλύμπια» ὅπου κατηλύθησαν. Ἐντὸς αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν ἀπέραντον στάδιον, σκεπασμένον, εἶχον παρασκευασθῆ τὰ καταλύματα τῶν προσκόπων ὄλων τῶν συμμετεχόντων ἔθνων.

Ἐν αὐτῷ ἐσχετίσθησαν μὲ πολλοὺς ξένους προσκόπους, ἐπανεῖδον δὲ καὶ τοὺς φίλους ῥωμούνους, οἱ ὁποῖοι ἔτυχε γὰ εὐρεθῶσι γείτονές των ἐν τῷ καταλυσιμῷ, ἐδέχθησαν δὲ καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐπιτίμου Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος Sir Baden Powell.

Κατὰ ἐκφρασθεῖσαν δ' ἐπιθυμίαν τοῦ Sir Baden Powell τὴν μετεπιθῆσαν παραταχθεῖσαι ἢ Ὀμάς πρὸς ἐπιθεώρησιν ἐξετέλεσεν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀσκήσεις καὶ ἐλιγμούς, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἐν γένει παράστασιν τῶν προσκόπων μας ἡ εὐγενὴς ἄγγλος Στρατηγὸς ἐξέφρασε τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν κ. Κ. Μελᾶν καὶ συνεχάρη τοὺς πρόσκοπους. Ὡσαύτως πολλὰ συγχαρητήρια ἐδέχθησαν διὰ τὴν τελείαν παράστασιν των οἱ Ἕλληνες πρόσκοποι κατὰ τὴν γενομένην γενικὴν παρέλασιν ὄλων τῶν ὁμάδων εἰς τὰ «Ὀλύμπια».

Κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῶν ὀριστικῶν Ἀγῶνων πενθήμερον διάστημα, ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς ὀριζομένους διὰ τοῦ Προγράμματος δοκιμαστικὸς ἀγῶνας καὶ ἐπεσκέφθησαν καὶ τινα τῶν πολλῶν ἀξιοθεάτων τοῦ Λονδίνου.

Περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν Ἀγῶνων τοῦ πρώτου αὐτοῦ Zamboree τοῦ ὁργανωθέντος ὑπὸ τῶν Προσκόπων τῆς Ἀγγλίας ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀ' Τοπινοῦ Προσκοπικοῦ Συνδέσμου Ἀθηνῶν κ. Ἰω. Βλαβιανὸς ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὀμάδος κ. Ἀθανασ. Λευκαδίτου τὸ ἔξης τηλεγράφημα.

«Ἑλληνικὴ ὁμάς ἔλαβε τρία πρώτα βραβεῖα καὶ ἐν διὰ συλλογὴν. Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ τῆς ἑλληνικῆς παραστάσεως, ζητηθείσης ἐπαναλήψεως τετρακίς. Ἡ φρούρησις τῶν Ὀλυμπίων ἐνεπιστεύθη ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς Ἕλληνας πρόσκοπους. Ἐγεγόμεθα δεκτοὶ τὴν Κυριακὴν παρὰ Προέδρου Κυβερνήσεως κ. Βενιζέλου. Ἐξαίρετος ἐντύπωσις τῶν Ἀγγλων διὰ τοὺς πρόσκοπους μας. Ἐρχόμεθα».

Κατὰ τηλεγραφικὴν ὡσαύτως ἀνακοίνωσιν οἱ Πρόσκοποι τῆς Ἀποστολῆς φθάνουσιν αὐριον ἴλιον πρωὶ εἰς Πειραιᾶ διὰ τοῦ ἀεροπλοίου τῆς Πανελληνίου Ἐθνικῆς Ἀεροπορίας «Νάξος». Αἱ ἡμερησῆς διαταγῆς τοῦ Γ. Ε. εἰδοποιήθησαν οἱ ἔφοροι καὶ ἀρχηγοὶ τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὅπως μεταβῶσιν ἐν σώματι πρὸς δεξιῶσιν τῶν ἐπανερχομένων ἀδελφῶν των, οἱ ὁποῖοι μαζὺ μὲ τὰς νίκας των ἐπαναφέρουν καὶ τὴν τετιμημένην Σημαίαν τοῦ Σώματος.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. Τὴν 10ην Ἰουνίου αἱ ὀμάδες προσκόπων Πειραιῶς ἀνεχώρησαν διὰ τὴν ἑσπέρην στρατόπεδον Φανερωμένης (Σαλαμίνο), με ἐπι κεφαλῆς τὸν ἔφορον κ. Θ. Κόμπερη, καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς, Λεὼν Μ. Λεὼν Ἀρ. καὶ Ἀναργύρου Εὐάγγελου. Ὁ Τ. Π. Σ. Πειραιῶς ἐπέφησε ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου δρ. 300. Εἰς τὸ στρατόπεδον δύνανται νὰ προσέρχονται καὶ οἱ γονεῖς τῶν προσκόπων, ὡς καὶ πάντες οἱ φίλοι τοῦ προσκοπισμοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε ἐφοδιασμένοι μετὰ ἀπαραίτητα ἐξόδα.

ΧΑΛΚΙΣ. Ὁ Προσκοπισμὸς εἰσαχθεὶς πρὸ τριῶν μηνῶν ἐνταῦθα ἐξελίσσεται ὀμακῶς μετὰ τάσεις διαδόσεως καὶ εἰς τὰ περιχώρα.

Διὰ τὴν πρόοδον αὐτὴν πολὺ συνετέλεσεν ὁ Μέγαρχος τῆς XIII μεραρχίας κ. Παπαδόπουλος, χρηρηγίσας πολλὰ εἶδη τοῦ στρατοῦ διὰ τῆς ἀνάγκης τῶν προσκόπων, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς Μέσης, Ἐκταιδεύσει, καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Τ. Π. Συνδέσμου κ. Γρυπάρης, καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς ὀμάδος, λοχαγὸς κ. Πεζᾶς.

Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ὀμάδος ἐγένοντο τακτικῶς συγκεντρώσεις ἐν τῇ Λέττῃ, ἡμερησίαι ἐκδρομαί. Ἐνθα κατεβλήθη ἰδιαιτέρα προσπάθεια διὰ τὴν καλυτέραν μάρφωσιν τούτων θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς.

Τὴν 20ην Ἰουνίου ἐγένετο τὸ πρῶτον στρατόπεδον παρὰ τὸ παράλιον μέρος τῆς Χαλκίδος «Λιανὴ ἄμμος».

Ἐκεῖ ἐφηρμόσθησαν πάντα τὰ ἐν τῷ ἐγκολπίῳ ἀναφερόμενα «Ἡ Ζωὴ ἐν τῷ στρατοπέδῳ» ἐπίσης ὑπὸ τῶν προσκόπων ἐξετελοῦντο καθ' ἑκάστην καὶ διάφοροι ἀσκήσεις ἐτι δε καὶ κολυμβητικῆς συμφώνως τῷ προγράμματι.

Δὲν ἔλειψαν ὅμως καὶ αἱ διασκεδάσεις καθ' ὅσον ἐστῆθη ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὑπὸ τῶν προσκόπων καὶ ὁ λαοφιλὴς καρναγικίζης ὃν παρεκολλούθουν καὶ διάφοροι οἰκογένειαί αἰτινας εἶχον ἔλθει ὕψως ἐπισκεφθῶσι τοὺς προσκόπους.

Διαρκούντος τοῦ στρατοπέδου οἱ Πρόσκοποι ἐκλήθησαν ἐν Χαλκίδι ὕψως μετὰσχῶσι πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως εἰς τὴν ἐσπέρην τὴν δοθείσαν ὑπὲρ τοῦ σχολικοῦ ταμείου.

Παρατῶθεισης τῆς στρατοπεδειᾶς οἱ πρόσκοποι ἐπανῆλθον εἰς Χαλκίδα πλήρεις υγιείας καὶ εὐχαριστήσεως. Οἱ δὲ γονεῖς ἤρχισαν νὰ ἐννοῶσι τὰ ἐκ τοῦ προσκοπισμοῦ ἀπορρέοντα ἀγαθὰ εἰς τὴν μαθητικῶσαν νεολαίαν.

ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ. τὴλ/κῶς. Μετὰ πάνδημον δοξολογίαν ἐπι ἀπελευθερώσει Ἀδριανουπόλεως προσκοπικαὶ ὀμάδες, Κλεισούρα, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας πανηγυρίζουσι περιλάμπρους νίκας δα-

φνοστεφοῦς στρατοῦ μας ὑποσχόμενα φωνῶσιν ἀντάξιοι ἐθνικῶν ἐλπίδων πρὸς πλήρη καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἀποκατάστασιν φυλῆς ἐν τῇ βασιλευούσῃ τῶν πόλεων.

ΤΣΑΡΙΤΣΑΝΗ. Ἰουνίου, 1920. Στὰς 13 Ἰουνίου ἡ 2α ὀμαξ ἐξέδραμε στὰ χωρὰ τῆς Ποταμιᾶς Δομένικου Μιγούλα, Κωνιαστῆ καὶ ἔπειτα εἰς Ἐλασσώνα. Ἡ ἐκδρομὴ διήρκεσεν 4 ἡμέρας. Παντοῦ ὑπεδέχθησαν τοὺς προσκόπους μ' ἐνθουσιασμὸν καὶ στὰ τρία πρῶτα χωρὰ ἐτέθησαν αἱ βόσσεις γιὰ νὰ σχημαθοῦν προσκοπικαὶ ὀμάδες.

Στὰς 27 Ἰουνίου αἱ δύο ὀμάδες μας ἔκαμαν ἐβδομαδικὰ ἐκδρομὴ με δρομολόγιον ἡμέρα πρῶτη ἀναχώρησις καὶ καταυλισμὸς εἰς Ἐλευθεροχωρὶ ἡμέρα δευτέρα με ἀβάσις καὶ ἐπισταθμια εἰς μονὴ Δειμιράδων ἡμ. τρίτη με ἀβάσις εἰς τὴ μαγευτικὴ Λειβάδι (ὕψιμετρο 980 μ.) με δευτέραν ἐπισταθμιαν ἡμέρα πέμπτη με ἀβάσις καὶ ἐπισταθμια εἰς Σέλος ἡμέρα ἕκτη ἐπάνοδοις καὶ διανυκτέρευσις εἰς Δειμιράδες ἡμ. ἕβδομη ἐπιστροφή εἰς Τσαριτσάνην δι' Ἐλασσώνας.

Εἰς ὅλα τὰ χωρὰ ἐνθουσιασμὸς ἀκράτητος καὶ ἰδίως στὸ Λειβάδι τοῦ κ' ἐκεῖ νὰ προσκοπικὴ ὀμαξ μετὸν ἀρχηγό τῆς Πάμπκν καὶ τὸν ὑπ/γείοντα Σακελλαρόπουλον ἐνωμοτάρχην τῆς 2ης ὀμάδος μας ἔκαμε στοὺς προσκόπους μας τέτοια ὑποδοχὴ ποὺ δὲν περιγράφεται.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ. Τὴν περασμένη Κυριακὴ ποὺ κατελήφθη ἡ Ἀδριανούπολις μας, οἱ Πρόσκοποι τοῦ Διδυμοτείχου προσέφεραν μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τὸν Στρατό μας. Μία ἐνωμοτιὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τηλεγ. καὶ Τηλεφ. Στρατ. ὑπηρεσίας. Εἰς τὴν θύραν ἐκάστου γραφείου τῆς Στρατιᾶς ἦτο τοποθετημένος καὶ εἰς πρόσκοπος, μέχρις ὅτου τὸ Σῶμα ἀνεχώρησε διὰ Ἀδριανουπόλιν.

Τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν προθυμότερα ἀνελάβομεν μόλις ἐφθάσαμε τὸ Σάββατο πρῶι πρῶι ἀπὸ τῆ Γκιουμουλτζίνα ποὺ εἶχαμε μεταβῆ παρ' ὄλην τὴν αὐπνίαν τοῦ ταξιδίου.

Οἱ πρόσκοποι μας κατόλαβαν τὴ σημασίαν τῆς καλλιῆς πράξεως. Ἐτσι χθὲς ἐνήργησαν ἔρανον ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ τῆς πόλεως μας νοσηλευομένων τραυματιῶν μας, καὶ σήμερον ἐμοίρασαν 200 κουτιά σιγάρα, κουφέτα καὶ παντεσπάν. Καθημερινῶς τοὺς ἐπισκέπτονται. Τοὺς δίδουν φακέλλους καὶ χαρτὶ δι' ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς ἀνακουφίζουν μετὰ τὴν παρουςία τους.

Κατόπιν συστάσεως τοῦ Π. Ἐφόρου μας πρόκειται νὰ καταρτίσωμεν καὶ ὀμάδας προσκόπων ἐκ τῶν Ἀρμενίων καὶ Ἑβραίων. Ἡδὴ ἤρχισεν ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία καὶ ἐλπίζω ἐπιτυχίαν.

ΓΙΟΥΜΟΥΑΤΖΙΝΑ. Νέαν ἐπιτυχίαν τῶν προσκόπων τῆς Θράκης ἔχω ν' ἀναγγείλω. Καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Ἀδριανουπόλεως οἱ

πρόσκοποι (17 με τὸν Ἀρχηγὸν Ποντιδὴν) ἀπτόητοι: ἔξυπνέσαν τοῦ πυροβολητᾶς μεταφέροντες ὄβιδα καὶ νερό. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μοίρας τοῦ συνεχάρη. Οἱ λοιποὶ μετὰ τὸν ἕτερον ἀρχηγὸν κ. Σιάπανταν ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν τραυματιφορέων τοῦ ὁποίου καὶ ἐβοήθησαν εἰς τὴν διακομιδὴν τῶν τραυματιῶν ἀπὸ Κραγατῆ εἰς Διδυμότειχον τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ βομβαρδισμοῦ. Οἱ πρόσκοποι ἐπίσης τοῦ Διδυμοτείχου ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ νοσοκομείου, τῶν ἀγγελιαφόρων, τῶν συνδέσμων, κατὰ τὴν τριήμερον διάστημα τῶν ἐπιχειρήσεων. Τὴν Δευτέραν 13 Ἰουλίου περιεποιήθησαν διαφιλοπόπως τοὺς τραυματίας.

Ὅλοι αἱ ὀμάδες σημειώνουν ζωηρὰν κίνησιν εἰς ἐκδρομὰ.

ΚΡΙΑΚΟΥΚΙ Τὴν 15 Ἰουλίου τὴ μεσονύκτιον ἐξερραχη πυρκαϊὰ εἰς τὸν κολπον Γερμανῶν 1 1/2 ὥρα μακρὰν τοῦ χωρίου.

Οἱ πρόσκοποι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀσχοκόμου Μεγαρίδος ἐσταμάτησαν τὴ φωτιὰ καὶ ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν κα' οἰκῶν.

ΑΠΕΙΡΑΝΘΟΣ. (Νάξου). Τῆ δροστηρίῳ ἐνεργείᾳ τοῦ κ. Π. Ἐφόρου Κυκλάδων ἰδρύθη ἐνταῦθα ὄμα: ἐκ 31 προσκόπων ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ὑπαρχηγούτου καλοῦ προσκόπου καὶ ἐνωμοτάρχου (ἐν Σύρω) κ. Ν. Δοντᾶ. Ὁ κ. Δοντᾶ ταχέως θὰ προαχθῆ εἰς Ὑπαρχηγὸν ἀρχηγούτου.

ΙΩΝΙΑ - ΣΜΥΡΝΗ Ὁ Προσκοπισμὸς προοδεύει ἀξιοπαινῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Περιφερειακοῦ Ἐφόρου κ. Κ. Ἐλευθερινδοῦ ἠδὲ οἱ Ἕλληνες ὄλης τῆς Περιφέρειᾶς ὑπερέβησαν τοῦ 1600 προσφέροντες μεγύτας ὑπηρετίας δ' αὖ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰ καταληφθέντα μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ συγχρόνως τὸ ἀπασχολούμενον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις στρατεύμα, ἀπαλάσυντες τοὺς ἀνδρας αὐτοῦ πλείστων βοηθητικῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἡ ἀπὸ πολλοῦ λειτουργοῦσα ἐν Σμύρῃ σχολὴ οὐλκμοῦ βαθμοφόρων, προοδεύει ἐπίσης ἐπιτυχῶς. Διδάσκουσι προσκοπισμὸν ἐν γένει ὁ κ. Χάρλο, τοπογραφίαν ὁ ἐπίλαρχος κ. Μαρυιδῆ, ἱστορίαν ὁ κ. Φωτιάδης καὶ ὑγιεινὴν ὁ Ἐλευθεριάδης.

Τὸ β' βραβευμένο διήγημά μας

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

(5)

ὑπὸ Βλασ. Βαλασσοπούλου
ὑπαρχηγού 10ης Ὀμ. Ἀθηνῶν

— Αὐτὸ εἶναι ἔξοχο! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς μ' ἐκπληξῆ. Βλέπω πῶς κόντευεις νὰ γίνῃς τέλειος πρόσκοπος. Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ παρουσιάσω στοὺς συντρόφους σου, ἀφοῦ τοὺς γνωρίζεις καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς σὲ δέχονται στὴν ὀμάδα τους. Σὲ σὰς δέ, μικροῖ μου φίλοι, δὲν ἔχω παρὰ νὰ ἐκφράσω τὰ πειὸ ἐλλοιμοιῆ μου συγχαρητήρια γι' αὐτὸ ποῦ σκεφθήκατε καὶ κάνατε, σώζοντας ἔτσι μιὰ ψυχὴ ποῦ θὰ καταστραφόντανε ἀν ἔμενε στὸ σκοτάδι ποῦ ἦτανε προτῆτερα. Εἶμαι βέβαιος πῶς τὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ λάβει μέρος ὁ Παῦλος μαζί μετὰ τὴν τιμὴ ποῦ θὰ δίνουνε στὸ Σῶμα τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων, θὰ εἶνε γιὰ σὰς ἡ πειὸ μεγάλη ἀνταμοιβή...

Αὐτὸ ἦτανε ποῦ δὲν μπορούσε ὁ Παῦλος γιὰ νὰ πει. οἱ περιποιήσεις στὴν ἀρρώστεια του, τὰ γλυκά, τὰ γιατρικά καὶ τὰ δυναμωτικά ποῦ τοῦ φερναν, τὰ κομμάτια ἀπ' τὰ κοτόπουλα ποῦ τοῦ στέλνανε οἱ πειὸ πλούσιοι ἀπὸ μέρους τῶν γονέων των καὶ τὰ ὁμορφα βιβλία ποῦ τοῦδίδαν... Γιατὶ ὁ Παῦλος ἤξερε νὰ διαβάσει, μόνο ποῦ διάβαζε πάντα ἱστορίες μ' ἐγκλήματα, Νὰτ Πίγκερτων ἡ ἡ «Συμμορία τοῦ χειροῦ ποῦ σφιγγεῖ» καὶ ἄλλα τέτοια. Τώρα ὅμως, χάρις στοὺς καινούργιους του φίλους, δὲν ἀπόσωνε νὰ διαβάσει βιβλία τοῦ Βέρν, τοῦ Τουνέν... Ὑστερα τοῦ δώσανε καὶ διάβασε τὸ «Ἐγκόλιον τοῦ Ἑλλήνος Προσκόπου» καὶ τοὺς «Μέλλοντας Στρατιώτας» τοῦ Μπάντεν Πάουελ.

Κι' ἡ ψυχὴ του ἐνθουσιαζότανε διαβάζοντας τις

σημνές τῆς ἀφοσίωσης καὶ τοῦ ἡρωισμοῦ, τὰ στρατόπεδα καὶ τις περιπέτειες, τις ἐκδρομὲς καὶ τις περιπτώσεις ποῦ μπορεῖ ἓνας πρόσκοπος νὰ γίνῃ χρήσιμος καὶ νὰ κάνει μιὰ καλὴ πράξη. Εἶχε ἀλλάξει ὁ Παῦλος, κ' εἶχε ἀλλάξει πολὺ.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποῦ θὰ πρωτόβγαينه, ἓνας λούστρος τοῦ ἔφερε μιὰ κατακαίνουργη στολή. Ἀπ' τὴ χαρά του ἄρχισε νὰ χορεύει. Ἀλλὰ καὶ πὰ μεταβολὴ στὸ βᾶδισμα, στὸν τρόπο ποῦ φερνότανε τὴν πρώτη αὐτῆ μέρα ποῦ μαζί μετὰ τὴν καινούργια φορεσιὰ φόρεσε καινούργιους τρόπους!...Καὶ μετὰ ποῖα εὐγένεια χαιρέτισε τὸν κύρ Κώστα καὶ τὴ γριὰ Μαργαρίτα.

Δὲν εἶχε κάνει δέκα βήματα ὅταν εἶδεν ἓνα καρροτσάκι, φορτωμένο βαρειά. νὰ τὸ τραβᾷ ἓνας γέρος, ποῦ φαινότανε μάλιστα καὶ κουρασμένος... Ὁ Παῦλος γεμᾶτος χαρὰ γιὰ τὸ διτότανε ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖξῃ καὶ αὐτὸς πῶς εἶνε καλὸς πρόσκοπος, ἔτρεξε κ' ἔσπρωξε μ' ὄλη του τὴν δύναμη. Οἱ μαγαζάτορες τῆς Κυψέλης παραξενευτήκανε, καὶ πολὺ περισσότερο σὰν τὸν εἶδανε νὰ φεύγει τὸ πρωὶ στὶς ὀκτώ, ντυμένος καθαρὰ καὶ κρατώντας στὰ χέρια του ἓνα πακέτο, καὶ νὰ μὴ γυρίσει παρὰ στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ. Ὁ Παῦλος εἶχε ἀρχίσει νὰ δουλεύει. Ὁ δειὸς τοῦ Πέτρου, ποῦ εἶχε μεγάλο μαγαζὶ στὴν ὁδὸ Αἰόλου τὸν πῆρε στὸ μαγαζὶ του, δίνοντάς του τρία εἰκοσιπεντάρικα τὸ μῆνα, μέχρις ὅτου βρεῖ ἄλλη δουλειὰ καλλίτερη. Ἡ ἐκπληξῆ καὶ τὰ βλέμματα τοῦ θαυμα-

σμού που τούριχνε ή γαλατού ή η επιποράκινα, ή εκτίμηση που άρχισε να έχει απ' τους άλλους, τούδιναν μια κάποια ευχαρίστηση και ανακούφιση στη δυσκολία της δουλειάς. Γιατί δέν πρέπει να ξεχνάμε πως πάντα είναι βαρεια ή δουλειά για ένα παιδι που έχει συνηθίσει να περνάει τον καιρό του χωρίς δουλειά.

Τό βράδυ έβριζε τη στολή του και με τους φίλους του βολτάριζε, τότε στο Πολύγωνο, τότε προς τον Άγιο Μελέτιο, και τότε άλλου. Ποιά άλλαγή όμως! Στο δρόμο ό νους του πάντα γύρευε ευκαιρίες να κάνει καλές πράξεις και μέσα του αισθανόντανε μια μεγάλη χαρά γιατί έτσι ξεπλήρωνε ένα από τ' άρθρα του Νόμου των Προσκόπων που λέει :

«Κάνε κάθε μέρα μια καλή πράξη, όσο μικρή κι αν είναι».

Είχε καταλάβει πόσο λίγες ήτανε οι γνώσεις του και με κάθε μέσο πολεμούσε τώρα να τις πλουτίσει. Ποτέ τό βιβλίο δέν τουλείπε από την τσέπη, στά νυκτερινά μαθήματα που πήγαινε έβριζε όλες του τις δυνάμεις για να προσέχη και να καταλάβει ότι άκουε, να τό βάλλει καλά στο νου του για να τόχει κτήμα του για πάντα.

Κι έτσι ό Παύλος άλλαξε!

Η'. Η δοκιμοσία.

Πάνω στις τρεις εβδομάδες ό Πέτρος του είπε πως θα τον πάει στη Λέσχη τους για να τίν παρουσιάσει. Χάρηκε πολύ και την ώρισμένη μέρα ντύθηκε, φτιάχτηκε και μ' ευγένεια και σοβαρότητα μπήκε στη λουρη. Η καρδιά του χτυπούσε: «τί θα γινότανε... θα τον ήθελαν ό άρχηγός...» Έυτυχώς τον υποδέχτηκε καλά, είδαμε πόσο έγάρδιον. Αναμείχτηκε με τους άλλους προσκόπους, ένω δυό τρεις βάζανε, σχεδόν στη μέση της αίθουσας ένα τραπέζι με τη γαλανόλευκη σημαία μας επάνω. Κατόπιν όλοι οι πρόσκοποι και οι επισκέπτες τους οι Άλεξανδρινοί, σοβαροί όλοι μιά χαρούμενοι, με τό υποσιάνωνο κάτω από τό σαγώνι και τό κοντάρι στο χέρι, κάνοντας ένα πέταλο άντικρου στο τραπέζι. Ό άρχηγός του τοποθετήθηκε πλάι στο τραπέζι. Τό αγαθό του μειδιάμα τό είχε αντικαταστήσει μιά έκφραση σοβαρή και σκεπτική. Μιά σιγή απόλυτη κραταύσε στην αίθουσα μιά μύγα αν πετούσε θ' άκουγότανε.

«Ένωμοτάρχα, φέρε τον νέον πρόσκοπον μπρός στη σημαία».

Ό Παύλος και ό Πέτρος προχωρήσανε λίγα βήματα. Ό Παύλος στάθηκε μπρός απ' τη σημαία, ό Πέτρος λίγο πειό πίσω και προς τά πλάγια.

«Μη ξεχνάτε, παιδιά μου, εξακολούθησε ό άρχηγός, πως ή μέρα αυτή για σας είναι πολύ σπουδαία. Γιατί σήμερα μπαίνετε στη μεγάλη οικογένεια των προσκόπων. Γιατί σήμερα κάνετε ένα πολύ σοβαρό πράγμα δίνετε μιά υπόσχεση φοβερή, θα δώσετε τον όρκον. Θα δώσετε όρκον που θα είναι ό οδηγός σας, όχι μόνο όσο θάσαστε πρόσκοποι, αλλά κι' εργότερα. Τόν όρκον αυτόν θα τον δώσετε ελευθέρως, χωρίς καμμία βία. Πρέπει λοιπόν, να σας είναι ιερός. Παύλε Σέλτσα, ξέρεις τί είναι ή τιμή επί της ό σίας θα δοκιμαθείς..

— Μάλιστα, κύριε. Τιμή είναι ή πίστις στο λόγο που έχεις δώσει.

— Σήκωσε τό δεξι σου χέρι πάνω στη σημαία

αυτή, τη γλυκιά μας γαλανόλευκη, τη σημαία της λατρευτής μας πατρίδος. Μπορείς να υποσχεθείς επί της τιμής σου ότι θα είσαι πιστός εις την πατρίδα και τον Βασιλέα, ότι θα βοηθείς πάντα άνθρωπον και εις πάσαν περίπτωσιν και ότι θα είσαι πιστός εις τά διατάγματα του Νόμου των Προσκόπων...

— Μάλιστα, μπροσώ!..

— Όρκίσου λοιπόν...

Ό Παύλος συγκινημένος, δαμάζοντας όμως τά νεύρα του, άπλωσε τό χέρι του πάνω στη μεταξωτή σημαία, που με κίτρινη και μαύρη κλωστή ήτανε κεντημένος ό Φοίνικας και ό αριθμός της ομάδος, και με φωνή στην άρχή τρεμουλιστή, σιγά σιγά όμως στιβαρή και κανονική έδωκε τον όρκον :

«Υπόσχομαι να τηρήσω πιστιν εις την Πατρίδα και τον Βασιλέα, να βοηθά πάντα άνθρωπον και εις πάσαν περίπτωσιν και να υπακούω τυφλώς εις τον Νόμον των Προσκόπων. Και ούτως έστω μοι ό Θεός βοηθός εν τω βίω».

— Παύλε Σέλτσα, είσαι πλέον μέλος της μεγάλης οικογενείας των Προσκόπων».

Και του έβαλεν ό άρχηγός τό καπέλλο, τούδωκε τό κοντάρι και τούσφιζε τό χέρι, ενώ οι άλλοι πρόσκοποι απιδίδανε τες τιμές.

Κατόπιν δοκιμήσανε και δύο άλλοι ακόμα και μετά την δοκιμοσία των ορχήθηκαν όλοι πεινρασμένοι στο τσάι.

Θ. Τό στρατόπεδο.

«Πιάστε τους!.. πιάστε τους!.. Τ' άμάξι μου!.. Κλέψανε τη σούστα μου... Πιάστε τους..»

Κραυγές, φωνές, βοή, κρότος από ρόδες άμαξιού που πλησίαζε τρέχοντας, ένα αχαλίνωτο γκαλόπι, ένας θόρυβος που χωρίζοντανε φωνές παιδιών και γυναικών, κόψανε τον Παύλο πάνω σε μιά μικρή άνίχνευσι που έπαιξε με την ένωμοσία του στο δάσος της Μαγκουράνας, λίγο πειό πέρα από τό στρατόπεδο τους, που ήτανε στην άρχή του δάσους κοντά στο Άμαροσσι.

«Δέν είναι ώρα για παιγνίδι, σκέφτηκε. Κάποια φιλονεικία γίνεται». Άρπαξε τό ποδηλάτο του κι έτρεξε στο δρόμο που πάει για την Κηφισιά. Εκεί ένα παράξενο θέαμα του παρουσιάστηκε μπροστά του. Μιά σούστα, που την τράβαγε ένα άσπρο άλογο, καλοκαμωμένο—αυτό δά μπορούν μιά χαρά να τό μαρτυρήσανε τά πόδια του Παύλου—ερχόντανε από τό μέρος του στρατόπεδου, φεύγοντας προς την Κηφισιά μ' όλη του την ταχύτητα. Πίσω απ' τ' άμάξι μερικοί πρόσκοποι να τό κηνυγάνε λαχανιασμένοι, πειό πέρα δυό πρόσκοποι που καθυλλικεύανε τά ποδηλατά τους για να τρέξανε, και στη μέση ένας γοντρός άνθρωπος, κατακόκκινος, λαχανιασμένος, που κουνούσε τά χέρια του σαν ανεμόμυλος. Ήτανε ό κύρι Άλεξτρας ό καλός μπακάλης. Στη σούστα μέσα, στο μπροστινό μέρος ήτανε έρθιο, βαστώντας τά γκέμια ένα παιδι. ένα χαμίνι, χτυπώντας τ' άλογο με τό καμουτσι. Δυό άλλα χαμίνια καθόντουσαν στα καθίσματα. Μιά ματιά ήτανε άρεκτι στο Παύλο για να γυαρίσει τη νέα τριάδα, τον Πίπη, τό Θανάση και τό Μιστόκλη.

Τη στιγμή που ή σούστα πλησίαζε τό μέρος του,

είδε τ' φίλο του τὸν Πέτρο νὰ πηδαίει ἀπὸ τὸ ποδήλατο, νὰ σακρφαλώνει ἀπὸ πίσω καὶ μ' ἓνα πήδημα νὰ ριχνέται μὲ στῆ σούστα. Ὅμως εἶδε καὶ κάτι ἄλλο πού γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ἔκανε νὰ μείνει ἀκούνητος καὶ ἀμίλητος, καὶ κατόπιν νὰ τὸν πιάσῃ μιὰ μανία γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τρομερά. Εἶδε τὸ Μιστόκλη νὰ σηκώνει ξαφνικὰ τὸ βαρὺ καμουτσὶ καὶ μ' αὐτὸ νὰ χτυπάει τὸν Πέτρο στὸ κεφάλι μὲ λύσσα τέτοια πού ὁ Πέτρος ζαλιστήκε ἀπὸ τὸν πόνο, πιραπάτησε, χτύπησε τὸ πόδι του σ' ἓνα σανίδι καὶ ξαφνικὰ ἔγειρε ὄξω ἀπ' τὴ σούστα κ' ἔπεσε στὸ χῶμα.

Ἡ σκηνὴ αὕτη δὲν κράτησε οὔτε δέκα δευτερόλεπτα. Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ ὁ Παῦλος καβάλησε καὶ οὐ λίγο ἦτανε πλαῖ ἀπ' τὸν Πέτρο.

— «Παῦλο, φτάσε τους κι ἄσε με μένα. Κλέψινε τίς προμήθειές μας καὶ τὸ σκάνε μὲ τὴ σούστα τοῦ μπακάλῃ. Τρέ...» δὲν εἶπε ἄλλο γιατί λιποθύμησε. Ὁ Παῦλος τὸν παρέδωσε σὲ δύο ἀπ' τοὺς Προσκόπους πού εἶχανε φτάσει, κι αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο ποδηλάτας γύρισε γιὰ νὰ τοὺς κληγγήσει. Τὰ μάτια του εἶχανε ἀγριέψει καὶ τὰ σφιγμένα δόντια του δείχνανε τὸ θυμὸ πού ἔβραζε στῆ ψυχὴ του. Τὸ φίλο του πειρούζανε ; Συφορὰ τους !..

Μὰ τ' ἀμάξι εἶχε κ' ὄλα στρίψει γιὰ τὴ Κηφισιά. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀποθάρρυνε τὸν Παῦλο.

— «Παιδιά' δὲν θάμιστε Πρόσκοποι ἂν δὲν φτάσουμε τὴ σούστα κι ἂν δὲν ἐκδικηθοῦμε τὸ κακούρηγμα ! Ἐμπρός καὶ μὴ σὰς φοβίξει ὁ κόπος...»

Τί τὰ θέλετε ;... ὁ Ρωμῆς εἶνε πολὺ εὐαίσθητος στὸ φιλότιμο καὶ λίγο ἂν τὸν ἀγγίξεις, πάει, τὰ κάνει φιλασσα. Ἐτσι καὶ τὰ λίγα καὶ ἄλλα λόγια τοῦ Παύλου καὶ ἡ συναίσθησις τῆς ἐκκληρώσεως τῆς δικαιοσύνης, ἔδωσαν δύναμη φοβερὴ στὰ πόδια τους. Τὸ ἔδαφος χανότανε κάτου ἀπὸ τίς ρόδες τους. Καὶ νά. Στὸ τέλος τοῦ δρόμου ἢ σούστα πού στρίβει, ἓνα «Οὐρρά» χαιρέτισε τὴν ἀνακάλυψή της. Ὅμως εἶνε ἀκόμη μακρὰ πολὺ, ἔστριψε. Ποῦ νὰ πηγαίνει ἀπὸ δῶ ; Καὶ ξαφνικὰ θυμάται ὁ Παῦλος πὼς ὁ Πίπης κάποτε τοὺς ἔλεγε πὼς εἶχε καθίσει στὴν Κηφισιά, στὸ σπίτι ἐνὸς θείου του. Ἐξερε λοιπὸν τὴν Κηφισιά, ἐνῶ ὁ Παῦλος καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν τὴν ξέριναν. Φόβος λοιπὸν ἦτανε μὴ τοὺς χάσουνε.

— «Κουράγιο, παιδιά, καὶ τοὺς φτάσαμε.. Λίγη δύναμη ἀκόμα, μὴ τύχει καὶ μᾶς ξεφύγουνε..»

Κι οἱ ρόδες στριφογυρίζανε σὰν ἀστραπὴ. Ὁ κόσμος στεκόντανε καὶ ἐκπληκτος κύταζε τὸ τρελλὸ ἐκεῖνο τρέξιμο. Μερικοὶ ὅμως πού προηγουμένως εἶχανε προσέξει στῆ σούστα πού ἔτρεχε μὲ τέτοια ταχύτητα, νόμιζαν πὼς, ἴσως μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ ἐντελῶς ἄσχετη ἢ ποδηλατοδρομία αὐτὴ τῶν τριῶν Προσκόπων. Δυὸ τρεῖς μάλιστα ἄστροι καὶ περιεργοί, ἄρχισαν νὰ τρέχουνε ἀπὸ πίσω τους. Τοὺς δυὸ τρεῖς αὐτοὺς μιμηθῆκανε κ' ἄλλοι—τέτοιοι εἶνε οἱ Ἕλληνες, αἶμα δοῦνε κανένα νὰ τρέχει, τρέχουνε κι αὐτοὶ ἀπὸ πίσω χωρὶς νὰ ξέρουνε καὶ γιατί τρέχουνε—κ' ἔτσι σὲ λίγο καμμιὰ δεκαριά ἀκολουθοῦσανε τοὺς προσκόπους.

Ὁ Παῦλος, μὲ τὸ μάτι προσηλωμένο στὰ ἴχνη πού ἀφίτανε οἱ ρόδες τῆς σούστας, ἀντελήφθη σὲ μιὰ στροφῇ, τὸ κάρρο νὰ εἶνε σταματημένον σ' ἓνα στενὸ μέσα καὶ οἱ τρεῖς λωποδύτες νὰ βγαίνουνε ἓνα σακκί

καὶ νὰ πολεμᾶνε νὰ τὸ κρύψουνε κάτου ἀπὸ κάτι ξύλα.

Νομίζανε πὼς κατώρθωσαν νὰ διαφύγουνε καὶ εἶχανε καταφύγει στὸ σπίτι τοῦ θείου τοῦ Πίπης, ὅπου καὶ θὰ κρύβανε τὰ κλεψιμέικα. Ὅπως εἶχε καταλάβει ὁ Παῦλος, ὁ Πίπης, ἀφοῦ ὀδήγησε τὸ Μιστόκλη, γιατί αὐτὸς ὀδηγοῦσε τὸ ἄλογο, γιὰ νὰ κάνει μερικὲς βόλιες γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγουμε, κατέληξε στὸ σπίτι τοῦ θείου του, ἀνοίξε μὲ τὸ κλειδὶ πού εἶχε πάρει ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ θείου του—γιστὶ τὰ εἶχανε συμφωνήσει ὄλα ἀπὸ πρὶν—μιὰ μικρὴ πιασινὴ πορτούλα, καὶ ἐπειδὴ δὲν χωροῦσε τὸ σακκί ἀπ' ἐκεῖ, πολεμοῦσανε νὰ τὸ κρύψουνε κάτου κοντὰ πρῶτα, νὰ μποῦνε στὸ σπίτι, ν' ἀνοίξουνε τὴ μεγάλη πόρτα καὶ κρυφά, μὲ τρόπο, νὰ τὸ μπάσουνε μέσα. Ἀπὸ κεῖ ὁ Μιστόκλης εἶχε ἀναλάβει νὰ τὰ πουλήσει σὲ κάποιον μικρομπακαλάκι πέρα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παντελεήμονα, στὴν Ἀθήνα.

Τὸ σπίτι αὐτὸ, δίπλα, τῆς ὁ θεῖος του καὶ τὸ νοίκιαζε τὸ καλοκαίρι. Φέτος ὅμως ἡ οἰκογένεια πού τῶςε πάρει ἀναγκάστηκε νὰ φύγει γρήγορα, ποιὸς ξέρε γιὰ ποιὰ αἰτία. Κι ἔτσι τὸ σπίτι χρῆσιμευε τώρα γιὰ ἀποθήκη στυὺς μικροὺς κλέφτες.

Ὅμως τὰ σχέδιά τους τὰ τάρραξε ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισις τῶν προσκόπων καὶ τοῦ κόσμου, πού δὲν τὸν βλέπανε, ἀκούανε ὅμως τίς φωνές του. Γρήγορα, τρέμοντες ἀπὸ τὸ φόβο τους ἀνοίξανε τὴ πορτούλα, μπήκανε μέσα, κλειδώσανε καὶ θελήσανε νὰ προχωρήσουνε. Τὸ σκοτάδι ὅμως ἦτανε βαθὺ ἐκεῖ μέσα καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκαστήκανε ν' ἀνάψουνε ἓνα σπρίτο, ὑστερὰ καὶ δεύτερο. Στὸ τέλος κατώρθωσανε νὰ βροῦνε τὴ σκάλα πού πήγαινε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Τρέχοντας ἀνεβήκανε τὰ σκαλιὰ καὶ μπήκανε στὸ σαλονάκι.

Ἐκεῖ σταθήκανε νὰ σκεφτοῦνε.

— «Διάβολε !.. εἶπεν ὁ Πίπης. Χαμένη δουλειά !.. Πάει, θὰ μᾶς τὰ πάρουνε ὄλα...»

— Τώρα πρέπει νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε γιὰ νὰ σωθοῦμε, εἶπεν ὁ Θανάσης.

— Καὶ γι' αὐτὸ θὰ βροῦμε τρόπο, εἶπε ὁ Μιστόκλης πού εἶχε ἀντικαταστήσει στὴν *παρέα* τὸν Παῦλο. Μὰ καλὰ ὅμως τοῦ τὴν ἔφερα τοῦ...»

— Μεγαλεῖο !.. ἓνα πράγμα ὅμως μὲ φοβίξει ἐμένα.

— Ποιὸ ;

— Ὅτι αὐτὸς πού μᾶς κληγγάει... ξέρετε ποιὸς εἶνε ;

— Ὅχι, δὲν πρὸσεξα... Ποιὸς εἶνε ;

— Εἶνε ὁ Παῦλος !

— Τί ἔκανε ; ὁ Παῦλος ; Τότε τὴν ἔχουμε ἄσκημα.

— Καὶ γιατί ;... ἔκανε ὁ Μιστόκλης.

— Τὸν ξέρω καλὰ τὸν Παῦλο ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Πίπης. Δὲν θὰ φύγει ἀπὸ δῶ ἂν δὲν κάνει ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ μᾶς πιάσει.. Μὰ, δὲν σοῦ φαίνεται πὼς εἶνε καπνός..

— Βρέ, ναί, δίκαιο ἔχεις. Καὶ τὴ ζέστα.. Κάκηκα...

Ὁ Μιστόκλης ἔτρεξε στὴ σκάλα ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ νὰ φωνὴ κρόμον ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη του. «Φωτιά, παιδιά, φωτιά ! Σκάστε τὸ γρήγορα..»

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον.)

Τὸ διήγημά μας

ΧΑΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(10)

Υπὸ PENE OEBENIN

— Ἄς ἀκούσωμε τί λένε, ἐπιθύρῃσεν ὁ Πέτρος, καὶ ἐνέειπεν τὴν προσοχὴν τοῦς.

Ἐμαθάν λοιπὸν λεπτομερεῖς κινήσεις τοῦ στρατοῦ των καὶ κατὰ πού συνεκίνησεν ἰδιαίτερας τὸν Κίτ ὅλοι ἦσαν συμπατριῶται τοῦ Ἀμερικανοῦ καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦτο μία νεαρά κερη τῆς ὁποίας θὰ ἐγίνετο τὴν πρωίαν ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις.

— Πρέπει νὰ τὴν σώσωμε, ἐπιθύρῃσεν ὁ Κίτ, δὲν ξεύρω μὲ ποῖον τρόπο ἀλλὰ πρέπει.

Χωρὶς νὰ χάσουν διόλου καιρὸν καὶ ἀπομακρύνονται λιγο μὲ τίς ἴδιες προφυλάξεις γιὰ νὰ ἀποφασίσουν καὶ νὰ σκεφθῶν πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν.

Ἔστω καὶ ἂν κατώρθωναν νὰ πλησιάσουν τὴν αἰχμαλώτων ποῖος τοῦ ἐγγυᾶτο ὅτι δὲν θὰ ἐτρόμαζε ὅταν τοὺς ἐβλεπε καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐπρόδιδε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μὲ τὰς φωνὰς τῆς;

Πολὺ δύσκολος καὶ επικίνδυνος ἦτον ἡ θέσις του καὶ ὁμως ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσουν τὸ ἄθῳ αὐτὸ πλάσμα...

Τὴν στιγμὴν ὁμως πού ἐνόμζαν ὅτι ἦταν ἐν ἀσφαλείᾳ ἕως φρουρὰς ἀκούσας ἴσχυρον ἔδωκε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου διὰ τῆς στενωροῦς κραυγῆς «Εἰς τὰ ὄπλα!»

Τὰ εἶχαν χάσει ὅλα, ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσουν, εὐτυχῶς μόνον ὅτι δὲν ἔτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῶν γιατί μερικοὶ θάμνοι τοὺς ἐπροστάτευον καλὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐπιπολαίαν ἐξέτασιν τῶν πέριξ οἱ Μπολσεβίκοι ἐξανάπεσαν νὰ κοιμηθῶν.

Ὅταν ἐξημέρωσεν οἱ δύο Πρόσκοποι ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν κρυμμένοι καὶ δὲν ἤρχισαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι οἱ ἐχθροὶ εἶχαν ξυπνήσει καὶ προετοιμαζόντο διὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν.

Νὰ δύο στρατιῶτες ὀδηγοῦν τώρα τὴν νεαρὰν κόρην, ἡ ὁποία τοὺς ἀκολουθεῖ μὲ βῆμα σταθερὸν καὶ φαίνεται ἰδιάφορος πρὸς τὴν τύχην πού τὴν περιμένει. Ἀκολουθοῦν πολλοὶ μὲ ὄψεις ἀγρικανθρώπων καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν φαίνεται συναισθανόμενος τὴν ἄνανδρον προῆξιν, ἥτις μέλλει νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς ὀλίγου.

Τὰ δύο παιδιὰ αἰσθάνονται μίαν φριχάσιν, ἕνα ῥίγος διατρέχει ὅλον τὸ σῶμα καὶ σκέπτονται μὲ ἀπελπισίαν ὅτι εἶνε ἀνίκανοι νὰ σώσῃ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα.

Ἡ ἐπιθανάτιος πομπὴ στέκεται τώρα καὶ τοποθετοῦν τὸ θῶμα εἰς τὸ μέσον ἐνῶ συγχρόνως ἕνας ἀγριάνθρωπος τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέγει μὲ τόνον φωνῆς ἄγριον.

— Πολίτης Διάνη Χόμπσον, ἔλα νὰ σοῦ δέσωμε τὰ μάτια.

Ἡ νεαρά ὁμως κόρη ἀρνεῖται.

— Ξεύρω ν' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατον, παντᾶ μὲ θίρρος, ἐκτὸς ἂν φρεῖσθε ν' ἀτενίστητε τὸ βλέμμα μου τὴν στιγμὴ πού μὲ δολοφονεῖτε.

Ἄντι ἀπαντήσεως τὴν σπρώχνουν εἰς ἕνα δένδρον καὶ ἐτοιμαζόνται νὰ πυροβολήσουν ὅταν αἴφνης οἱ Πρόσκοποι μας ὀρμούν εἰς τὸ νεῖτον.

— Ἄλτ! τοὺς φωνάζουν οἱ φρουροί.

— Διαταγὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ Στρατάρχου, ἀπαντοῦν τα παιδιὰ καὶ ὁ Κίτ προχωρῶν ἀκόμα ἕνα βῆμα λέγει μὲ τόνον φωνῆς σταθερὸν:

— Ὅχι μείνω ἐγὼ ὡς θυμῶν καὶ ἡ κόρη αὐτῆθ' ἀποσταλῇ τῇ συνοδείᾳ αὐτοῦ τοῦ στρατιώτου εἰς τὸ ἀρχηγεῖον.

Τὸν πιστεύουν διότι ἡ στολὴ τοῦ Προσκόπου ὁμοιάζει φοβερὰ μὲ τὴν τοῦ Ἀμερικανοῦ στρατιώτου καὶ ἐν τῷ ἄμα ἡ καταδικὸς ἀφίεται ἐλευθέρᾳ καὶ παραδίδεται εἰς τὸν Πέτρον, ἀλλὰ εἶναι ὡχρὰ ὡς νεαρά καὶ ρίπτει ἐν βλέμμα ὑπερτάτου θυμασμοῦ πρὸς τὸν Κίτ. Ἄλλῃ δὲν εἶνε καιρὸς δι' ἀγοπορίας καὶ ὁ Πέτρος σφίγγει τὸ χεῖρι τοῦ Κίτ συγκεκριμένως καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς νεαρῆς κόρης ἀπομακρύνεται ψιθυρίζων. «Θαρρὸς! Ἐλπίζε!»

III

Ὁ Κίτ μέχρι τῆς στιγμῆς ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ καὶ δυνάμει νὰ εἰπωμεν ὅτι δὲν διατρέχει οὐδένα κίνδυνον, διότι οἱ Μπολσεβίκοι τοῦ ἐφείσθησαν. μὲχρις ὅτου λάβουν νεωτέρας διαταγὰς. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Πέτρος ἔχει ὀδηγήσει τὴν Διάναν εἰς μέρος ἀσφαλὲς καὶ βραχυπρόθετον καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ταλιπώρος νεά ἤρχισε νὰ εἶναι ἡρεμωτέρα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ νεαρός προστάτης τῆς πού εἶχε δεῖξει τσαυτὴν αὐταπάρησιν θὰ ἐσώζετο.

Πρόγματι τὸ σχέδιον τοῦ Πέτρου ἦτο πῶς νὰ ἀπαγάγῃ τὸν Κίτ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Μπολσεβίκων καὶ ἰδοῦ ὅτι καὶ πάλιν ἡ τύχη τοῦς εὐνόησεν.

Ἐκεῖ πλησίον εἶνε κόπου ἀραγμένη μιά βάρκα, μέσα εἰς τὴν βάρκα ὑπάρχουν ψαρὸδίκια ἐνδύματα καὶ ὁ Πέτρος χωρὶς διόλου νὰ χάσῃ καιρὸν μεταμφιέζεται εἰς ψαράν. Τοποθετεῖ τὴν Διάναν κάτω ἀπὸ σχοινία καὶ δίκτυα ξαπλωμένην καὶ τῆς λέγει νὰ μὴ κινηθῇ ὅτι δῆποτε καὶ ἂν ἤθελεν ἀκούσει καὶ περιμένει.

Πρὸς τὸ ἀπόγευμα πλησιάζει μὲ τὴν βάρκαν πρὸς τὸ μέρος τῆς κατασκευῆς τῶν Μπολσεβίκων καὶ κατορθώνει ν' ἀνκαλύψῃ μακρόθεν τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον κρατοῦν ὑπὸ φρουρῆσιν τὸν φίλον του. Μὲ μυστικὰς ὄσας προφυλάξεις κατορθώνει νὰ τοῦ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴ καὶ ἀρχίζει νὰ κἀμην κατὰ χειρονομίας ἐντελῶς ἀκατανόητες διὰ τὴν Διάναν, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τί ἐπιδιώκει ὁ Πέτρος καὶ εἰς τί ἐλπίζει. Αὐτῆς ὁμως κατώρθωσε ἐκεῖνον πού ἤθελε καὶ ἤδη ἀπομακρύνεται μὲ τὴν βάρκα του, τὴν ὁποίαν καὶ ὀδηγεῖ ἐκεῖ ἀπ' ὅπου τὴν εἶχε παραλάβει.

(ἀκολουθεῖ)